

Mi a helyzet a videóval?

Ma már alapelvárás sok ügyfélnél, hogy a fotó mellé jöjjön egy videó is. A kameráink nyilván alkalmasak rá, de az én megélesem, hogy **a videózás teljesen más iparág. Más kiegészítő eszközök, más szemlélet, más gyártási folyamat kell hozzá.**

Ettől függetlenül, ha valakit mindkettő érdekel és van hozzá kapacitása, kombinálva nagyon ütős ajánlatot tud adni. Úgy látom, hogy amíg a fotózásból nem hozom ki a maximumot, addig nem akarom elveszíteni a fókuszom a videózásba betanulással. Később is ráérek bővíteni a szolgáltatásaim körét az ügyfeleimnek.

Nagy tervek, de hogyan kezdjek neki

Ott ültem 2014 végén a kis mini stúdiómban egy hokedlin, és vízionáltam, hogy mekkora divat- és reklámfotós leszek, mellette meg majd portrézgatok kicsit. **az élet végül mást hozott, azt, amit a fizetőképes ügyfelek, azaz a piac igényeltek – és amiben végül én is megtaláltam a saját utam.**

Ez a lényeg, amit megtanultam: ha jövedelmező fotós vállalkozást akarsz, az nem az önmegvalósítással kezdődik. Ha nem azzal, hogy értéket adsz valakinek, akinek erre szüksége van és hajlandó is fizetni érte. No, de ne szaladjunk ennyire előre, nézzük meg előbb, hogyan kezdtem hozzá a munkához!

9:00 ÉS ÉJFÉL KÖZÖTT NYITVA

Amikor 2013 végén eldöntöttem, hogy komolyan megpróbálom magam mögött hagyni az Excel-táblák világát, azonnal **lézerfókuszra kapcsoltam: minden gondolatom és energiám arra irányult, hogyan válhatok igazán jó fotóssá.** Tudtam, hogy ez az első és legfontosabb lépés. Hiába építenék weboldalt, futtatnék Facebook-hirdetéseket vagy bármilyen marketingkampányt – ha a fotóim, azaz a termékeim silány minőségűek, akkor az egész fabatkát sem ér.

Két tanulási utat láttam magam előtt:

- ▶ Az egyik, hogy a saját utamat taposom ki, nyilván ez tűnt sokkal macerásabbnak.
- ▶ A másik a klasszikus irány: beállni egy már befutott fotós mellé asszisztensnek, fogdmegfiúnak, kávéhordozónak, teljesen mindegy, csak hogy ott lehessek a fotózásokon és lássam, hogyan működnek élesben ezek a dolgok.

Gondoltam, előbb ezt a másodikat járom körül. Ajánlottak pár nevet, akiket én is követtem, nagy lelkesedéssel írtam nekik e-mailt, telefonáltam. Felajánlottam, hogy akár ingyen is dolgoznék mellettük, csak hadd tanuljak tőlük. Senki sem válaszolt vagy hívott vissza vissza. az egyik „mesterjelöltem” stúdiója ráadásul egy utcányira volt az albérletemtől – ez különösen bosszantott. Bármikor tudtam volna menni segíteni, de arra sem vette a fáradságot, hogy visszajelezzon annyit, hogy: nincs rá szüksége...

Jól felmértem magam ezen az elzárkózottságon. Úgy döntöttem: rendben, **akkor egyedül fogom megcsinálni**, nem kell hozzá mások segítsége – és **akkor márcsak azért is jobb lesznek mindegyikükénél!**

A fotózás számomra teljesen autodidakta tanulási folyamattá vált. Nem volt körülöttem mentor, sem szakmai közeg, ahonnan irányt kaphattam volna, ezért külföldi – főként amerikai – fotósok online kurzusait kezdtem követni. Olvastam könyveket, jegyzeteltem, és előfizettem olyan platformokra, mint a Creative Live (már megszűnt) vagy a Pro Edu, ahol nemcsak a fotózással, hanem a vállalkozás- és márképítéssel kapcsolatos anyagokból is rengeteget tanultam.

Akkoriban minden forrást igyekeztem felkutatni, amihez hozzáférhettem – sokszor nem volt könnyű, hiszen a legtöbb minőségi tananyag külföldi, és az akkori nettó 180 ezer forintos fizetésem mellett elérhetetlenül drágának számított. Nem vagyok rá büszke, de előfordult, hogy alternatív utakat kerestem, hogy mégis tanulhassak, és lépést tudjak tartani azokkal, akiknek több lehetőségük volt.

Évekkel később, amikor már megtehettem, igyekeztem kárpótolni azokat a fotósokat, akiknek a tudásából így tanultam a legtöbbet. Előfizettem a platformjaikra, megvásároltam a kurzusaikat és termékeiket, mert fontosnak tartottam, hogy visszaadjak abból, amit tőlük kaptam – még ha akkoriban nem is a leghelyesebb úton jutottam hozzá.

Munka és fotózás egyensúly(talanság)a

A napjaim így néztek ki: reggel elmentem a munkába, 8:30-17:00-ig a pénzügyes állásomban ültem a számítógép előtt, aztán hazamentem és este hattól éjfélig tanultam valami fotózással kapcsolatos dolgot. Ha épp tudtam, szerveztem fotózást a mini stúdiómba, ahová barátokat, ismerősöket és azok ismerőseit hívtam meg. Ha nem volt alany, akkor éjszakákba nyúlóan kísérleteztem a fényekkel, retusáltam vagy a retusálást tanultam.

Minden nap egy kicsivel mélyebbre ástam magam a szakmában. Megnéztem, hogyan csinálják a profik és megpróbáltam lemásolni a beállításait. **Ami tetszett, azt beépítettem a munkáimba, majd elkezdtem összegyűjni a saját stílusommal.** Ez a stílus azóta is folyamatosan alakul. **Mindig találok új inspirációkat, kipróbálok új dolgokat, és ezekből a kísérletezésekből a mai napig merítek.**

A lakásstúdió varázsa

A fix állásom mellett csak hétköznapi esténként és hétvégén tudtam fotózni. Ez persze erősen bekorlátozta, hogy milyen stúdiót bérelhettem volna – már ha lettek volna. Akkoriban ugyanis még nem állt minden sarkon fotóstúdió, pláne nem jó minőségű eszközökkel felszerelve. A korábbiakból tanulva már **akkor eldöntöttem, hogy megbízhatatlan kínai lámpákkal nem bohóckodom**, mert azzal csak a munkámnak és az idegrendszeremnek ártok.

Így hát megmaradt az egyetlen opció: a stúdiónak átalakított hálósoba. A konyhából lett a „sminkszoba”, a fürdőből pedig az öltöző. Ez a gyakorlatban annyit jelentett, hogy fotózás előtt mindig el kellett mosogatni, nem lehetett ételszag, és persze nem lóghattak a száradó alsógatyáim a nappaliban, amikor átment a vendég átöltözni. Kétségtelenül megvolt a maga „motiváló” ereje: a rend és tisztaság garantált! Néha azon gondolkodtam, hogy másnak is be kéne vezetni és tippnek sem rossz: *„Fogadj ügyfeleket a lakásodban, és egy életre vége a kupinak.”*

Az ügyfelek többsége kifejezetten szerette ezt a helyzetet, azt mondták, otthonosabb, barátságosabb, mint egy rideg stúdió. Én meg csak reméltem, hogy nem kedvességből mondják, hanem őszintén gondolják.

Az otthoni stúdiónak egy másik előnyét is megtapasztaltam: bármikor tudtam gyakorolni. Egy fizetős fotózásnál a stúdióbérlés belefér az árba, de az éjszakákba nyúló kísérletezések – emberi alanyok híján sokszor a kosárlabdámat világítottam meg harminc különböző módon – bérelt stúdióban nagyon gyorsan csődbe vittek volna – így viszont az összes bénázás, próbálkozás **csak az alvásom kiesésébe került.**

A bosszú energiája – és amit tanultam belőle

Sokáig az hajtott, hogy bebizonyítsam azoknak a mentor jelölt fotósoknak, akik még csak vissza sem írtak, hogy „tévedtek”, és hogy sikeresebb leszek náluk, ismertebb, nagyobb céget építek – ez az energia fűtött.

És tudod mit? Sikerült! De amikor elértem, nem jött az a katarzis, amit vártam, nem volt bennem az a nagy elégtétel. Azóta már világossá vált számomra, hogy **nem az fogja a boldogság érzetet megadni nekem, ha más fotósokhoz képest sikeresebb leszek.** Rájöttem, hogy **a legnagyobb örömet az okozza számomra, ha valódi értéket tudok adni az ügyfeleimnek, akiknek ettől jobb lesz az életük.** Mindezért pedig magasabb árat hajlandók fizetni nekem – és ez a kettő együtt jelenti a munkám valódi elismerését.

Tehetség vagy kemény munka?

Nem hiszek az „egyik napról a másikra” felbukkanó tehetségekben, szerintem nincs ilyen és én magam vagyok rá a legjobb példa. Nem gondolom, hogy különösebben nagy fotós tehetséggel születtem volna, **amit elértem, azt rengeteg gyakorlással és tudatos fejlődéssel értem el.** Nemzetközi fórumokon kértem visszajelzést neves fotósoktól – nem névtelen trollaktól –, **nézegettem a képeiket, próbáltam utánozni a stílusukat, majd finomítani, elsajátítani, beépíteni a saját**

világomba. Így alakult ki az a szemlélet, amely alapján ma is dolgozom.

Ez a folyamat időigényes. Nem számoltam, hány ezer órát tettem bele, de rengeteget. Persze akkoriban könnyebb dolgom volt: huszonhat évesen, szingliként, gyerek, hitel és komoly elköteleződések nélkül egyszerűbb minden szabadidőt a fotózásnak szentelni. Megértem, ha valakinek ez elképzelhetetlen, de abban biztos vagyok, hogy ezt a sok munkát nem lehet megúszni. Ha valaki komolyan magas szintre akar jutni, akkor bele kell tenni az energiát.

TIPP

Kommunikáció és támogatás otthonról

Ha ma kezdenék neki a karrierváltásnak, akkor az első dolgom lenne a feleségemmel ezt mélységében átbeszélni. Elmondanám neki őszintén, hogy ezt szeretném csinálni, és a felépítéséhez időre van szükségem. Meg kellene találnunk együtt, hogyan tudnánk ezt jól menedzselni. Legtöbbször az alvásból tudsz elvenni, máshonnan nem nagyon. És persze nem kérheted meg az embereket, hogy este 11-re jöjjenek fotózni a garázsstúdiódba, tehát észszerű keretek kellene. Ha támogatnak otthonról, akkor minden megoldható, ha nem, az egy másik történet.

Lehet, hogy Te, kedves olvasó, egy született tehetség vagy, és neked kevesebb gyakorlás is elég. Abban viszont biztos vagyok, hogy attól még, hogy elmész egy pár workshopra és megnézel néhány Youtube videót, nem fogsz tudni eladható képeket készíteni, **A tapasztalatszerzés, az alázatos gyakorlás és kísérletezés nem megúszható részei ennek a szakmának.**

Hétvégi projektjeim és az első nagy lépések

A hétvégéket igyekeztem úgy szervezni, hogy ilyenkor legyenek a nagyobb, komolyabb fotózások. Kezdetben még divatfotósként képzeltem el magam, így modellügynökségekkel, stylistokkal, sminkesekkel, fodrászokkal álltunk össze különböző koncepciók megvalósítására. Beauty-fotók, fashion anyagok, kísérletezés világítással, füstgéppel – mindent kipróbáltam, A galériába betettem párat ezek közül.

Számomra **soha egyetlen fotózás sem volt elvesztegetett idő, mindegyik hoztátett valamit a stílusomhoz.** Ezekből a tapasztalatokból a mai napig tudok meríteni, főleg, amikor valami különlegesebb, extrább projekt jön szembe, például egy címlapfotózás, ahol nem a standard üzleti portrékat várják el. Lásd: GALÉRIA: pár címlap fotó példa

Az elején minden retust magam csináltam, ez rengeteg időt vitt el, éjfélig, hajnalig dolgoztam, ráadásul akkoriban sokkal lassabban is ment, mint ma – de ez a folyamat kellett ahhoz, hogy megértsem a retusálás alapjait. Ma rengeteg szoftver létezik, ami sok utómunka folyamatot kivált, de én az alapokat továbbra is lényegesnek találom. **Ha valaki nem érti a retusálás lényegét, az egy AI programnak sem fogja tudni megmondani, hogy milyen kidolgozott végeredményt vár el tőle.**

Szervezés, profizmus és sablonok

A fotózások szervezése is hamarosan fontos tanulságokat hozott. Rájöttem, **mekkora munka összehangolni egy nagyobb projektet**, ahol 5-6 stábtagnak van jelen a modell mellett. Ez önmagában egy külön szakma, az is világossá kezdett válni számomra, hogy egy fotós életében az effektív fotózási idő a teljes idejének csak egy kis részét teszi ki – viszont **a szervezési és felkészülési munkáért pénzt elkérni szinte lehetetlen, ezért a fotózási díjba kell mindezeket beépíteni.**

TIPP

Sablonok a kommunikációban

Az egyik legnagyobb segítség az volt, amikor elkezdtem sablonokat készíteni: üzeneteket, tájékoztatókat, felkészítő anyagokat a stábtagnak és a modelleknek. Ezek rengeteg időt spóroltak meg, csökkentették a felesleges köröket, telefonokat, e-maileket, és az ügyfél szemében is sokkal profibbnak tűntem már az első pillanattól. Ez a mai napig így van: a világos, átlátható kommunikációnkat imádják az ügyfeleink, sokszor említik a fotózások elején, milyen sokat segítettünk nekik a felkészülésben.

Az első cél – a portfólió

Egy kb. másfél éves időszak az, amikor alapjairól építettem fel a fotós énem. Éjszakákon át, hétvégeken keresztül, minden szabad percemet beletettem. Kemény időszak volt, *de nagyon élveztem az alkotói folyamatot, látni, ahogy fejlődnek a fotóim. Minden percét megérte a sok munka, mert ebből nőtt ki az a fotós, aki ma vagyok.*

Mindez egyetlen célt szolgált: összerakni egy kezdő portfóliót, amivel aztán már el tudtam indulni, és házalhattam cégeknél, divatmárkáknál, ügynökségeknél. Ez volt az első igazi mérföldkő az utamon – és innen kezdett aztán minden rohamosan begyorsulni.